Papp János vándorszínész

Korzika

részlet

… Hetedik nap. 7.40-kor indulunk. Eddigi túráink közül még a perui sem volt olyan nehéz (az Andok ötezres hágói!), mint ez a korzikai! De vajon mi vár ránk ma, ha még a guidebook szerint is ez lesz a túra legnehezebb napja? …

Nekivágunk hát. És nyakunkba szakad a beígért meglepetés!

Voltak már emberpróbáló napok az Andokban is, a Himalájában is, a Sierra Nevadában is, de halálfélelmet nem éreztem! Itt igen! Át kéne jutnom egy hatalmas, csupasz gránitszikla túloldalára. A tízméternyi távot úgy kell legyőznöm, hogy résekbe, kiszögellésekbe kapaszkodva, keskeny sziklapárkányon araszolva tapadok a 45 fokban meredő gránitra, miközben 16 kilós zsákom lefele húz, az alattam nyíló ötszáz méteres mélységbe! Ha megcsúszom, ha egyensúlyt vesztek, lezuhanok! Nem félek, nem szorongok, hanem nyüszítve reszketek, mint egy kiszolgáltatott, szerencsétlen állat! A gyomrom csomóban, a mellem zihál, szakad rólam a veríték! Ha ezt túlélem, soha nem halok meg! De hát Zsuzsa is túlélte! Már a túloldalon van! Engem néz, de az arca semleges. Se aggódás, se bíztatás! Ezt nekem kell megoldani! Egyedül! − Megoldom.

Ahogy átjutok, biztonságosan kitámasztom magam, remeg a lábam, és elönt a Nirvána üressége. De nem lehet megállni, menni kell tovább! Egy sziklarés megállít. Zsákostul nem férünk át, hát lecuccolunk. Előbb Zsuzsa préseli át magát, majd én a zsákokat. Rémülten vizslatom a rést. Tevének érzem magam, akinek át kéne jutni a tű fokán! Mi lesz, ha beszorulok? Hogy hogyan értem át, hogyan tudtam magam annyira összehúzni, hogy átférjek, rejtély! − Láncos szakasz jön! Profin, háttal az iránynak kellene ereszkedni, de nem merek, rettegek, hogy a zsák a mélybe ránt! Hiába bíztat Zsuzsa, hogy forduljak meg, ne féljek! Nem, én feneken csúszva, araszolva vergődöm le a szikla tövébe!

Hatalmas gránittömbök sorjáznak. Külön-külön, mindegyik megköveteli, ami neki jár: az emberfeletti erőfeszítést! A szintkülönbség mindössze 167 méter, a táv csupán másfél kilométer, mégis három óránkba telik, míg sikerül leküzdeni magunkat a **Bocca Sogliára**.

Újabb kapaszkodás, ereszkedés a **Bocca Renosa**, majd a **Bocca Muzzella** sziklái közé, aztán 368 méter szintkülönbségű leszakadás a völgybe, de olyan, hogy a zergék is lekáromkodják a magasságos eget! Nem tudom, honnan van még erőm! A meredek sziklafal oldalában, keskeny párkányokon, sziklahasadékokon ereszkedünk, a mélyben annyira közelinek látszó és mégis elérhetetlennek tűnő **Refuge de Petra Pianához**. Ráadásul csöpörészni kezd, majd esik. Még a port se veri el, de azért a gránitsziklák síkosak csúszósak tőle, így a végére is jut egy kis életveszély. Épp vacsorára érünk le a házhoz. Lencseleves, sült császárszalonna, sajt, őszibarackkompót. Minden molekulája, minden kis atomja bizsergető energiabomba, hiszen a szokásos sovány reggeli után, napközben mindössze egy-egy tonhalsaláta-konzervet ettünk − á 189 kalória! Sátrat bérelünk. Se erőnk, se kedvünk fölállítani a magunkét.

Nyolcadik nap. Estére a túra napjainak fele mögöttünk lesz. …